

Szent Jobb Lator

Kedves Olvasóink!

Ismét elröpült egy év, és újra közeleg karácsony szent ünnepe. Elérzékenyülve gondolunk erre az eseményre... – de Jézus, és szülei számára nagyon is kemény, valós és rideg körülmény volt a betlehemi istálló. A városka szélén levő barlangból kialakított istálló adott menedéket, mert a házakban nem kaptak szállást. „Szerencsájük” volt... az állatok a pásztorokkal együtt a környező mezőkön tartózkodtak, így a barlangistálló üres volt – leszámítva a berendezési tárgyakat, pl. vályúk, szalma stb., és az állati végtermékeket, amellyel, és amelynek szagával tele lehetett az istálló. „Ideális körülmény” egy vajdó asszony számára.

Jézus azonban nem volt finnyás. Vállalta így is. Vállalását egész élete igazolta: „A rókáknak odujuk van, az ég madarainak pedig fészük, az Emberfiának azonban nincs hová lehajtania fejét.” (Lk 9.58) Vére pecsételte, halála pedig véglegesítette vállalását. Így válhatott az istálló szimbólummá. Mégpedig a lelkünké, a szívünké. A bűn(barlang) sötétsége. Jézus mégis vállalja ma is – ha befogadjuk – lakást vesz bennünk. Nem várja el, hogy tökéletesek legyünk. Csak egyet vár: befogadjuk-e Őt?! „Íme, az ajtónál állok és zörgetek...” (Jel 3.20) A barlang a maga sötétségében és bűzösségében azonban mégis nyitva állt Jézus előtt. És ez a fordulópont a barlangistálló történetében!

Jézus befogadásával megváltozott az istálló élete. Jézussal a szeretet költözött a barlangba. Először is kigyulladt fölötte a csillag. Bevilá-

gította sötét zugait. Önmagunk hiábaival való szembesülés a tisztulás első lépcsőfoka! Azután az istálló az imádság házává vált. Ahol eddig a gyalázkodások és káromlások özöne patakzott. Jézus szülei voltak az első hódolók. Majd jöttek a pásztorok és jöttek a bölcsek is. Az ima a szív és lélek megnyílása, kitárulása és gyógyulása. Találkozás azzal, Aki életét adta életünkért. És mindez az istálló rejtett csendjében. A szív rejtett csendjében. Gyönyörű élmény lehetett, ahogy Jézus rájuk mosolygott. Gyönyörű élmény, ahogyan ma is megteszi. Éppen ezért örömmel töltötte el az istálló légkörét. A fény, amely megvilágította, az embereket is odavezette. Az az ember, aki szívében Jézust hordja, az, kinek szemében a Szentlélek csillog, vonzó lesz a jó szándékú emberek számára. (A gonosz, békétlenséget szító emberek pedig tükör, melyet igyekeznek összetörni – lásd Heródes!) Azután változás az is, hogy az istállót Jézus jelenléte ajándékok tárházává teszi. Ezek az ajándékok ugyan Jézus felé irányulnak, Jézus kapja őket – azonban azzal, hogy Jézus a barlang vendége, a befogadó szív is részesül belőle. Hiszen Jézus éppen ezért jött ebbe az istállóba, hogy kitakarítsa, felragyogtassa, megszépítse, gazdaggá tegye. Mindenki AJÁNDÉKÁVÁ válik. Kívánom mindenkinek hogy élje át ezt a találkozást ezen a karácsonyon.

Szeretettel: Vagner Mihály

Beszámoló az első börtöncursillóról

Több éves előkészítő munkát követően, 2014. november 26. és 28. között a Sátoraljaújhelyi Börtön és Fegyházban megvalósult a Mécses Szeretetszolgálat egy régi álma, a börtöncursillo. Fogadják szeretettel Vagner Mihály személyes beszámolóját a három nap eseményeiről:

Szabadulás Útja Krisztussal

Elérkezett a nagy nap, 2014. 11. 26. Délben indultunk Sátoraljaújhelyre. Ködös, szürke időben robogtunk úticélunk felé püspök atya kocsjában. Sátoraljaújhelyen elfoglaltuk szállásunkat a piarista kollégiumban, majd 16 órakor a helyben lévő piarista templomban Székely János püspök atya szentmisét mondott a jelöltekért, értünk, munkatársakért, és mindazokért, akik valamilyen módon részt vettek ebben a munkában, szerveztek, közreműködtek, levelet írtak, imádkoztak a jelöltek megnyílásáért.

17 órakor érkezett a nagy pillanat, megtörtént beléptetésünk, felvezettek minket a cursillo helyszínére, ahol pillanatok alatt előkészültünk, és berendeztük, átformáltuk szükség szerint azokat a helyiségeket, melyeket erre a célra megkaptunk: a kápolnát és a könyvtárat. Kíváncsian vártuk a jelöltek érkezését. A 19-ről indult létszám mostanra 15 főre csökkent. A helyszínen közösen fogyasztott vacsorával indult, majd a megszokott program egész este. Volt olyan fogvatartott, aki egész életében most ült először terített asztalhoz, és most evett először porcelán tányérból...

Másnap folytatódott az alkalom. Nehéz napunk volt. Az én asztalomnál olyan fogvatartott is ült, akinek még 30 éve van hátra az ítéletéből. Hogyan hitessük el vele, hogy Krisztus minden bűnösért eljött, őérte is? Súlyos gonoszsága ellenére – Krisztus felé is nyújtja két, szeggel átvert kezét. Őt is hívja a SZERETET nagy „kalandjára”. Csak rajta múlik, hogy elfogadja-e.

Hullámoztak bennük az érzések. A hatás, mikor átérezték, hogy múltjuk és élethelyzetük ellenére, a börtön falain kívülről szeretettel gondolkodnak rájuk, és imádkoznak értük, döbbenetes volt. Hiszen olyan emberek, akiket sokszor még családjuk is elhagy, és megvetés, megalázás a részük mindenfelől.

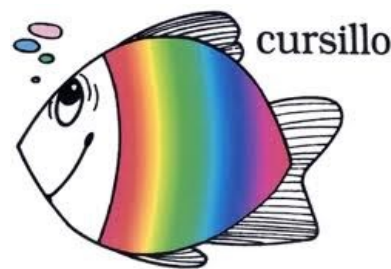
Pénteken már egészen könnyű dolgunk volt. „Csak” erősíteni kellett bennük a szeretet, az összetartozás érzését. Sokat beszéltünk arról, hogy ők hogyan élhetik meg, hogyan táplálhatják a lángot, melyet most szívükben éreznek, ha életük újból a rendes ritmusba tér, a börtön sivárságában és szürkességében. Hogyan adhatják tovább reménytelenségbe dermedt társaiknak ezt a lángot, az új reménységet, melynek ők birtokosaivá válhattak. Püspök atyától kaptak ajándékba egy szép és nagy gyertyát, és ők ígéretet tettek, hogy hetente kétszer meg fog gyulladni lángja, amikor Miklós atya, a helyi börtönlelkész segítségével találkoznak, imádkoznak önmagukért, szereteteikért, miértünk és a leendő megtértekért.

Így jutottunk el a záró, ünnepi szentmisére. Ami itt történt annak leírására már nem vállalkozom, mert leírhatatlan. Mélységeiben megélt kegyelmi pillanatok voltak. Elbeszélhetetlen.

Zárásként hadd osszam meg egyik asztaltársam személyes gondolatait:

„Köszönöm! Köszönöm, hogy segítettél, hogy közelebb kerülhessek Jézushoz! Köszönöm! Köszönöm, hogy erőt adtál, és megmutattad – nincs veszve semmi. Köszönöm! Köszönöm, hogy méltónak tartottál arra, hogy elmeséltem életem, hogy miből merítettél erőt! Köszönöm! Köszönöm, hogy általad közelebb kerültem Jézushoz és téged követve Jézus az én Barátom is lehet. Köszönöm. De colores...”

A sátoraljaújhelyi börtöncursillo kiváló visszhangot kapott a BVOP részéről, jövőre visszavárnak minket, és reményeink szerint tavasszal Márianosztrán, majd Vácott és Balassagyarmaton is megvalósulhat a hazai börtönökre adoptált cursillo.

Templomszentelési évforduló Alsószenttamáson

A Mécses Szeszretetszolgálat Tass-Alsószenttamáson lévő majorságában 2004-ben épült fel az a templom, amit Magyarország első és máig egyetlen, a szent Jobb Latorról nevezett templomaként 2004. október 29-én szentelt fel Gyulay Endre püspök úr. Ennek 10 éves évfordulójára gyűltünk össze 2014. október 25-én, ahol az emlékező szentmisét szintén Gyulay Endre püspök úr celebrálta.

Közben a világ (a Mécsesre is kihatóan) nagyot fordult. A szociális támogatások megváltozása miatt lehetetlenné vált a szabadultak utógondozása a területen, így pillanatnyilag csak a terület karbantartása, esetleg 1-2 személy ideiglenes befogadása áll módunkban. Hogyan tovább? – ennek végiggondolására és végigimádkozására is alkalmat adott az évforduló.

De még ne fussunk annyira előre: most csak október 24-én tartunk, amikor magam, állandó jellegű tettestársam (férjem) és 3 Ilona utcai (a Mécses új központja) segítő társaságában beszálltunk a kocsiba egy teljesen elvadultnak ígérkező környezet emlékmise előtti azonnali rendbetételének reményében. A segítőkre ránézve minden reményem elszállt – fiaim korabeli srácok; fiaim takarításundoráról legalább 25 éves tapasztalatom van. Az ég palaszürke, az eső konokul és bőr alá mászóan szemerkél – kell-e ennél depri-málóbb indulás?

„Ne félj” – ezt 365-ször írja le a Biblia, és ennek igazsága most is bebizonyosodott. Nyírott gyepek, rendbentartott környezet

fogadott, a templomot és a közösségi házat természetesen ki kell takarítani, de ez az elképzelhető képest már nulla feladat! Még nagyobb nullává vált az Ilona utcai fiúk (Gusztai, Roland, Zoli) profi munkája rendjén. Amíg magam a konyhát vállaltam el (szükségessé váló edények elmosása stb.), ők olyan tökéletesen kitakarították a templomot és a közösségi házat, hogy még az én finnyás MEO-m sem talált benne semmi kivetnivalót. Délre már végeztünk is, közösen elfogyasztottuk a magunkkal hozott elemózsiát, és egy hiánylistával és a másnapi feladatok elosztásával indultunk haza.

Másnap reggel profibbnak tűnő társulattal (pótolt hiánylista, előkészített szendvics-anyagok + 2 tapasztalt háziasszony) indultunk útnak az agapé előkészítéséhez. De profizmus terén lehetetlen az Ilona utcát lefőzni! Vagner Misi és Évi vezérletével már munkában állt a tegnapi csapat, készültek a szemrevaló szendvicsek stb., így a konyhából kiszorulva a közösségi ház bútorainak elrendezése, a templom feldíszítése és az érkezők fogadása maradt a feladatunk. Sajnos a legutóbbi nem adott sok munkára okot – a 10 évvel ezelőtti 200 körüli lét-szám helyett most mindössze kb. 25-en vettek részt a megemlékezésen. Az Egyház ereje azonban sohasem a létszámban, hanem a minőségben és a hit erejében rejlik. Köszönet mindenkinek, akik 10 évvel idősebb koruk-

ban, a megnövekedett fáradságokat és nehézségeket vállalva kifejezték a Mécses céljai iránti elkötelezettségüket!

A szentmise felemelő része volt, hogy a zsoltárt és az olvasmányokat hitüket gyakorló szabadultak olvasták fel. Ugyanígy felemelő volt Gyulay püspök úr megemlékezése az alapítóról (Majzik Mátyás); és mindnyájunk számára intés a homíliának az a kitétele, hogy az Úr az utolsó pillanatban való őszinte bűnbánatot is fogadja – *de mi tudjuk-e, hogy mikor van az utolsó pillanat?* Legyünk tehát éberek, és ne halogassuk megterésünket.

A szentmise utáni kedves agapén nagy örömeinkre szolgált Zsóka nagy (a Mécses rendkívül aktív tagja és hűséges krónikása) naplójának áttekintése, ahol a kezdetektől fogva végigkísérhettük az alsószenttamási major életét, a templomépítést és –felszentelést is beleértve. De erről szóljon inkább a naplókészítő....

Bízzunk benne, hogy a szent Jobb Lator templom felszentelésének 25-ik évfordulóján is sok reménnyel tekinthetünk a jövőbe.

Jalovszky Györgyné

Áhítat

Áhítat. Igen, ez jutott azonnal az eszembe, mikor a megtisztelő felkérést elolvastam. Ez volt a legnagyobb élmény azon a napon, a sok-sok bensőséges esemény napján. Akik egymás mellett ünnepelünk, sok helyről, sok különböző világból, a Mécses történelmének sok-sok lapjáról érkezünk. Ami azonban közös volt bennünk, az az áhítat. Akárki, akár először is, ha megérkezik Alsószenttamásra, azonnal a hely varázsa alá kerül. Itt más gondolatok járnak az ember fejében, másként néz a többiekre és egyszerűen más a "levegő". Állam az államban, külön bolygó a Világmindenségben. A falak, a téglák sok-sok esemény tanúi voltak. Sok-sok csoda történt itt az emberi lelkekben, amikről csak sejtésünk lehet. A TEMPLOM pedig: a megvalósult csoda! Ahogy szintén tégláról téglára épült, önfeláldozó adakozásból, fittyet hányva minden reális aggodalmaskodásnak, csak növekedve az Ég felé! Ahogy most is "pillanatok alatt" életre kelt a mindenre kiterjedő gondoskodás nyomán... Ahogy megihlette Püspök Atyát, hogy olyan gondolatokat osszon meg velünk, amelyek lelke legmélyebb, legtitkosabb értékeit tükrözték... A kép, amely szívembe vésődött ezen a napon mozaikkép: sok részlete kirajzolódott a leírt mondatokban. A mozaik legfontosabb részlete azonban az, ami a JÖVŐ felé mutat: az a kép, amikor a szabadultakkal együtt, jókedvű munkálkodással készültünk az Ünnepre, építettük lelkünkben a reményt, a JÖVŐ reményét.

Julika néni

mecses.vaciegyhazmegye.hu

Mert úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta oda, hogy aki hisz benne, az el ne vesszen, hanem örökké éljen. Nem azért küldte el Isten a Fiát a világba, hogy elítélje a világot, hanem, hogy üdvösséget szerezzen a világnak. (Jn 3,16-17)

Minden Olvasónknak áldott, kegyelmekben gazdag karácsonyt kívánunk!

Ady Endre - Karácsony

Bántja lelkem a nagy város
Durva zaja,
De jó volna ünnepelni
Odahaza.
De jó volna tiszta szívből
- Úgy mint régen -
Fohászkodni,
De jó volna megnyugodni.
De jó volna, mindent,
Elfeledni,
De jó volna játszadozó
Gyermek lenni.
Igaz hittel, gyermek szívvel
A világgal
Kibékülni,
Szeretemben üdvözülni.

Ha ez a szép rege
Igaz hitté válna,
Óh, de nagy boldogság
Szállna a világra.
Ez a gyarló ember
Ember lenne újra,
Talizmánja lenne
A szomorú útra.
Golgota nem volna
Ez a földi élet,
Egy erő hatná át
A nagy mindenséget.
Nem volna más vallás,
Nem volna csak ennyi:
Imádni az Istent
És egymást szeretni...
Karácsonyi rege
Ha valóra válna,
Igazi boldogság
Szállna a világra.

IMPRESSZUM

Kiadja a Mécses Szeretetszolgálat
Magyar Börtönpasztorációs Társaság
Felelős kiadó: Vagner Mihály

2600 Vác, Ilona u. 4/a.
info@mecses.info
mecses.vaciegyhazmegye.hu